

[Handelsministeren.]

rende og importkonkurrerende erhverv. De problemer, der knytter sig hertil, er et centralt tema i debatten om den generelle økonomiske politik. Må jeg herom først understrege, at regeringen er enig i, at vi befinder os i en situation, hvor en afsvækkelse af stigningstakten i ressourceforbruget i den offentlige sektor og i bygge- og boligsektoren er nødvendig, såfremt det øvrige erhvervsliv og navnlig eksportindustrien skal kunne skaffe sig de nødvendige ressourcer til fuld udnyttelse af de gode internationale afsætningskonjunkturer.

Denne problematik er naturligvis ikke afledt af den aktuelle højkonjunktur, men fremstår som resultat af en økonomisk politik, der har været ført af skiftende regeringer op gennem 1960erne og vel særlig i den sidste halvdel af 1960erne, hvor udbygningen inden for den offentlige sektor og herunder navnlig på det sociale område og inden for uddannelsen samtidig med en kraftig ekspansion af byggeriet førte til stigningstendenser i ressourceforbruget på disse områder, som med rette blev sat i relief i den første perspektivplan.

Den perspektivplanredegørelse, der nu er under udarbejdelse, og som ventes fremlagt her til efteråret — den såkaldte perspektivplan II — søger en samfundsmæssig helhedsvurdering, hvor erhvervslivets ressourcebehov stilles i relation til den offentlige sektors behov. På denne måde søger man at nå frem til et samlet billede af de samfundsmæssige udviklingsmuligheder. Så snart rapporten foreligger, er der grundlag for en meningsfyldt debat om den prioritering af ressourcerne, som tjener samfundet bedst.

Lad mig først pointere, at regeringen ikke ønsker at tage afstand fra de væsentlige træk i det sidste 10-års udvikling i den offentlige sektor. Efter socialdemokratisk opfattelse er denne udvikling, taget som helhed, udtryk for sociale fremskridt, og fra socialdemokratisk side vil man fremdeles på længere sigt prioritere sociale fremskridt højt. Men realistisk må udviklingen på disse områder navnlig i den nuværende situation afpasses efter landets samlede formåen, og regeringen er ikke uenig i den opfattelse, at et pusterum nu er påkrævet. Gennem budgetpolitikken må stigningstakten i forbruget af ressourcer i den offentlige sektor, staten

og kommunerne, bringes ned på et sådant niveau, at der frigøres nødvendig arbejdskraft og kapital til fortsat udbygning af erhvervssektoren. Imidlertid vil jeg gerne understrege, at selv om en sådan opbremsning inden for den offentlige sektor og også inden for bygge- og boligområdet fremstår som en erhvervspolitisk nødvendighed, må tilpasningen fornuftigvis gennemføres over nogen tid og opbremsningen ikke foretages for drastisk, hvis ikke for meget skal slås i stykker også over for erhvervene. Opgaven må være gradvis at frigøre ressourcer inden for den offentlige sektor og inden for byggesektoren, men ikke i et sådant tempo, at der opstår risiko for, at vi styrer ind i en økonomisk og erhvervsmæssig stagnationsperiode.

Problemerne omkring erhvervslivets ressourceforbrug samler sig især om kapital og om arbejdskraft.

Hvad kapitalen angår, kan ingen være uenig i, at investeringerne i industrien ikke har haft et tilfredsstillende omfang i de senere år. Det opsving, der fandt sted i 1969 og 1970, blev siden afløst af stagnation; men fra slutningen af 1972 har vi grund til at glæde os over, at der atter er en stigning på vej.

Finansieringen af industriens investeringer vil formentlig være et centralt debattema ikke mindst med hensyn til, ad hvilken vej yderligere kapital til en mere tilfredsstillende vækst i investeringerne bør fremskaffes. Fra erhvervsside lægger man helt overvejende vægt på fremskaffelsen af kapital til virksomhedernes selvfinansiering, og det er et stadig tilbagevendende tema fra erhvervslivets side, at en forbedret indtjening og bedre afskrivningsregler må anses som nødvendige forudsætninger for en passende høj grad af selvfinansiering. Jeg er ikke uenig i, at erhvervslivet må have mulighed for en vis selvfinansiering, men det forekommer mig, at man nogle steder måske er tilbøjelig til at accentuere dette synspunkt lidt for stærkt. Det er rigtigt, at selvfinansieringsgraden gennem den sidste halve snes år har været faldende, men det tør vist i almindelighed siges at være et helt karakteristisk træk for en industri i ekspansion, og niveauet for selvfinansiering i dansk industri ligger næppe heller i dag ugunstigere end i de fleste andre vesteuropæiske lande. De tal, der på det seneste er kommet frem